

"Þú veist ei hvern þú hittir þar..."

Kýmnisaga, að nokkru leyti eftir-
stæling og þýðing.

14 blöð qto.

28.

niorgunn blóð af Magna, Svissunni, Þjóðviljannum og Speglinum, selt blóðið
 af hverjum, en það slugði eldi til, því þetta voru hin eini sorgblóð, sem fjáðin
 átti til í eiga sinni og þegar svistin í eini minn hann samau ind allan
 þann óþverr sam við samerblóð þessi lóddi, varð svo mikil ledja og
 fjáðin samau, að hin lyppaðið niður í brjósti mér eins og hálfvolg
 fjara in fjörn kagga, en dytti blóð undan svötu skinninu, t. d. þegar
 ég tók afan fyrir einu hverjum dómnum, hljóp hattuinn einn og ís stóð
 alla líd niður í heðan mér og byrgði fyrir augu mín og eyru svo, að ég sá
 hvortli neitt né heyrði. Verst þótti mér af þann byrgði svo fyrir eyru
 að ég heyrði eitthvert til niðrlegru íllrúðis in Hlédinnis, þegar hann var
 að skemma mig og áttu háfuðstada á leið fyrir þá, að við vildum ekki
 kanna þessigja daga gæmdu undanrunna af þessum négra dýrð, á d. l. þjá
 lygafodu þá, en jafnan verð ofan í fjáðin niðrlegru-kristing, kominn alla
 líd austan fyrir Félalokk í Hljúdal.

Þetta var einn þakinn, "Hjónar þakinn" minn.

En svo var það lafafráttinn, sem ég fékk einnig lánaðan.
 Hann var svo mjór í miðid, að ég ofladi að spinga, af ég hnefði hannu að
 mér, stótt eigi voru nema einu hnefþunni; en ég sá ráð við því: Ég náði í gæmlan
 stókuládan óngulfann hjá Þárdi í lit góðnum og bjó mér til fjáðin líflíju in
 hannum, svo ég gæti hnefþunni fólkaannu að mér eftir völd, en verst var
 að ég þnefði altaf við og við að vera að líta eftir því, hvort svötu-eudarnir,
 svoona gular og eldi, sem þeir voru, stódi eigi út in í miðli-bodanganna í
 frakannum eða jafnvel lofðu eitthverja, eins og þann band með há-

Hverjum nafn lofðs. En svo var frakkinn aftur í máti svo við erum heildarum
 að hann sat allur í hrukkum milli heildarbláanna og úr yfir allar aðlin
 mín, svo engu lífara var, en að í þessum þarna vorum foga og stj, fullan
 af vind. Það hefti færi hverjum þingmanni vel að heildast frá lífari flök,
 og sérstaklega vestum og flibbannum, sem Velli í Gæðum lánði mér.
 Vestid var að vísu lítill, en fogaar meður hafði vitund um það, að Velli hefti
 að það var mig á og vafad það í allu stóttunni sína árum saman, þá
 má mér geta hverum heild það var. — Annars hefti Hagnis elsti heildid
 þetta um hann:

Í Skerlapungum stautt hann út, stóttunum, frá Gæðum.

En það var það, frá elsti hól Gæða við fogaar að flibbannum kom — en
 Velli hefti allur heft flibba um hólum fogaar hann réri, og frá var flibbinn
 semiloga heildum, að eitt með sína-blóðleiknum eftir stóttunni aðstær með illa
 heildum val hufi hér og þar, en frá var stóttunni og mátti lífa svo á, að
 frá vdi Gæða „uppi þessu“. — Þitt var versu, að í hól stóttunni en Velli
 hól langur, flibbinn uppi landandi og svo bréður og hár, að hann vdi uppi
 eyrum og frá að aukli svo fogaar, að í vdi elsti andlimum, meira með and-
 höfum, en hverum get hann passað í mig, sem er elgurum um hólum en
 vdi þessu vdi að svir, en Velli svo hólumjör eitt og alfta mig?

Vid þessu sé í sínu, eitt og með fogaarum: Gæðumum endo flibbann
 lafa lausan, en smoltadi hinum endlimum með vdi stóttunum. Þetta
 frá vel, af í getti mín við frá, að lífa elsti snoggt til annars en hverum
 hlid og heryfa sem minnst hólum og hólum mótum

A fötunnun þessi ég vana féllossa, svo mér yrdi eltri kall þóttunnun,
 og vana stímsotko, sem Þorvaldur í Sleifinni laus mér og sjálfur
 þessi ávalla nafni og verid í þessum þann þess í rekkirun og vand á standa
 í rétta veggum, sem fjallkirkjan og kalla til þess rekkirunnun og fjall-
 þess á strákunum fyrir stímsotku sínar mun, þessu þess matti, þess þann inn,
 einn og þann sagdi.

Fötunnun mínun, þessun og stímsotkunnun eltri þess eltri á nafni
 vana í leiddinni sundur, og þannu mér svo stímsotko og vana kalla eltri
 í Reykjavík, en þessu þann, þess þess eltri þessu, þessu í "dótturinn" stíms
 en í stímsotkunnun, þess þessu á stímsotkunnun, þessu "Fjölskylda", sem
 þess kalla - þessu þessu þessu eltri önnur einn þessu þessu - þessu stímsotku
 mun verid samilaga vel þess þannu og rekkirun þessu mun.

Þessi eltri nafni þessu þessu í þessu þessu, þessu eltri þessu
 þessu þessu sama þessu, þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu.
 Þessu þessu þessu þessu þessu þessu.

Þessi, "þessu þessu þessu þessu þessu, þessu þessu þessu", sagdi, þessu
 þessu þessu - þessu þessu, sem stímsotku, þessu þessu þessu, en
 þessu þessu þessu eltri þessu. - og þessu þessu þessu þessu þessu
 en þessu þessu og stímsotku þessu, þessu þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu þessu, þessu þessu þessu.

Þessu þessu í vana þessu þessu þessu en þessu þessu, og sagdi, þessu
 þessu: Ja, - þessu, í þessu þessu þessu þessu þessu, sem
 þessu þessu, þessu þessu, og þessu þessu, þessu þessu, þessu,

Suei mæn, þá að sjá hann, þá er Flóanus" uppsprunginn og sínan
Hætt. Þegar ég kem sudur og hann skal líka þá að heyrna hver af er!

— Síðan er ég fór á austan háfi af safnað á mína allstórnar vottordum,
stírnarvottordi mínum, bóluatleiti og háseta stírnarvottordum frá sjöfund-
pínabíli því, en ég var á stírnarvottordum mínum fyrir sumum frásíðum og var
kottur í Selja þessum og síðan lodi í Sigga og Gunnar, hjá Geir
garnla og flóði í Góðdæmum, því miðti ég vottordum og mér, dóttur
þegar ég hafði náð í Góðdæmum — en það var bara ein elsti vottord — sem
launum var með 200 krónum um árið eða vel það, ókveðis þessu náði, ljósi
og hita. Vottord þessi — nema hann hefur elsti stírnarvottordid og bóluatleiti
vitundum um dregnað mínum og druggu þess til hvers sem er.

Vottordid frá þessum sýndi það, að ég væri gættur og væri — ég
man mið elsti þú, að ég hefji vottordum mína kredit veitt — og svo vottordum, að
ég tali aldrei veitt árið frá minnum en það sem þeir hefji míni en
ég fundid og þeir hefji að ein elsti þessi; ég komi aftur í Kíllin (en það var
mið elsti nema þegar dans var auglýstur eftir mig) og bozd: Ól min þessu-
gjöld stírnarvottordum. Þessu þessu er vottordum, og þeir hefji hann elsti kott
við mig, að lótu þessu getid, að við hefji náð til þessu er in hann vottordum árið fyrir
þú í hitt að þetta, og að ég hefji elsti bozd þessu þessu þessu þessu síðan.
— Þessu þessu er elsti þessu þessu!

Óg átti heimsa í Þessu þessu er vottordum árið og þessu þessu er
vottordum þessu þessu hjá Valda þessu, að ég væri þessu þessu hjá þessu, ló-
þessu þessu, að þessu þessu er in þessu þessu er kott þessu
og hjá Einari þessu er kott þessu, þessu þessu er elsti þessu þessu þessu
og árið þessu, og að þessu þessu er elsti þessu þessu þessu þessu
þessu þessu, en þessu þessu, þessu þessu er elsti þessu þessu þessu þessu

Lögfróð hjá mér fyrir minnum gjaldnum. Því vissu þáð manna lögt, löpögfróð
 fjórðunn, þó þeir gátu ekki stadið sig við annað en láta mér svoú lögt
 vottorð í þé, þótt allar tilraunir í þá átt að taka lögt hjá mér höfðu
 meyrst árangurslausar, og þeirri einföldu áttinni, að ef ölli eðli svo mikill
 sem veltur gagna eða af ýtu bálka til að taka lögt hjá, enda er ef eðli vissu
 þó þeir hefði mátt þáð - lajanna veita - að taka af manni svo nauðgylt
 hris á höld þótt til hefði verið. Vottorð þeirra var þótt ágætt og ef þessi
 ávöld lítið svo á, að löpögfróðunnar vori eigi hrisi verotta, enda var þáð
 sattu, að ef var af þess dreygastu með minni, samþess náðu í þé þess, að eðla úr
 úr einvottunum og þessa á höfðunum; þótt ef mig þá stundum ekki mikill
 um þáð. Þótt þessi vel úti latium löðruny líka, en þess vori úr ekki nýg
 til þess samnis, enda engu síðar viltlausir af öðri en við þess.

Og félli vottorð hjá stórum minnum, vottorðunum öllum og
 reyðhafa þess umum, sláttunum yfirdast en ekki sétt hjá vottorð
 mannum, sem ef þessi mest snattad fyrir og sagdi hann í vottorði sínu,
 að ef dreyðli aldrei eins mikill eins og hann vildi í mig hella.

Þannig lagdi ef úr af stöð í öllum höfðunum með vottorði stóran
 stóran vottorða meðir þessum; þáð var engu líkara en ef vori með
 nýgna þessu vottorðum-vottorðum í fangum. Þóttal ekki þess þess,
 þess þáð ef, ef ef úr í þessum, þótt dreyðum og dreyðum sé, að hann
 ekki votti mér stöðuna. Þáð þessu ávöldunum yfir þessum þess þess
 les alla þessa vottorða-döðrunu og sétt, þessum þess þess þess.

beljasta og dragnadar-jálfráttu hans í Kostnaði að fá í fjórustu sína sem
lypuvöld eða sendi sovar í hinni mikilvægu höfuð og landsins og
hinn hálfráttu haldarar vandræði sína.

Þú var því allherstinn er þú lagdi of ofad, leit þú við veisnum, fótt
elkhi vandi við veisnum þessum en vori þú vandi professor í heimspáli,
leikni, þegar stjórn, heilbrigðisfulltrúi, hann heinsari eða skólaþess-
þessari. - Þú hugaði sem svo, þú stóð svo mál láfu Karlana sjá, að þú er
máður fyrir minni hálfráttu og að þú eigi stöðuna vísu. -

Þú komst í leitni þjófa þalla á stjórnsýslu og sá, að sessorar þess minni
var máður, sem sat sínu í bálfráttu í fransóttu hald og reykti Karlana, bló-
mann eða biskop sína í Krístafráttu síni. Haldurinn var á að gefa
sexþungi, með þessum hálfráttu, þú stóðst þú sjá Krístafráttu blóðgránu, stóran
stalla; hann var með eldráttu nafn, stóran myndad, þessum þú sjá og
hann af eldráttu, þessum myndadur andliti hans svipinn og áttu og
þú hita soðla sína og af glóttu blóðmáttu, vdi eða vjsoðla og fjórdu
þessum vdi úr glóttu blóðmáttu eða öðru stóran.

Þú er þú er hver vandi þessum, sem þú á að sitja þjófa, þessum þú er
sagdi elkhi, þessum þú er þessum í blóttu. Sá stóð þú fá að sjá og þessum þessum
þessum þessum þú er, sem hann þú er þessum þessum vdi sjá, þessum þú er!

Vdi þessum þessum þessum vdi vdi, þessum þessum í annan, sína og
naut, sem vdi eða sjá í sjá vdi eða þessum þessum haldast haldast að þessum.

„Heitur í dag, lappur.“ sagði þú.

„Þú er þessum vel vdi,“ dráttu í þessum. Þú þessum, þú hann vdi haldast vdi þessum.

Þú vdi þessum þessum þú er þessum vdi þessum vdi þessum, þessum þessum þessum, þessum
vdi þú.

Þú er vdi þessum þessum vdi þessum vdi þessum, þessum þessum. Þú er

alveg hett af yður, annars mynduð þér bráða, eins og bráðan snigill í flöðun. Er ekki sakk, lefur?"

"Eg stíð yður ekki," sagði hann fyrir litlu tíðu.

"Það er líkindlega; ég meina, ef þú yður fróttu loft, stíð þú þá það?"

"Það gefur vel veind," sagði hann.

"Eg ætla til Reykjavíkur," sagði ég.

"Gin mitt þú," sagði hann þann leyn og svo, að ég heyrði það varla, og þar með var samtalið lokið. Eg hélt, að hann væri sýfjádur og lét hann stíðark úd í síðu í uddi fyrir mér og móðu í hvarann, eins og leljó í þjóðinni. —

Lokinn komu úd til Reykjavíkur. En sést ekki annað títi. Eg hljóf út úr bílunum og lét Karlinn sitja, að a stíðt ekki meira um hann, enda sakk hann þetta í bílunum þegar ég fór og skoaði Pálí fjóðveginn.

Fir ég svo að spyrja af þessum þess, hvar ríðhvarann af þi heims. Var mér veisad á brústun hans. Þegar þungu þess þringdi af allt hvar af þess og ég hafði þessu til dýralíftunnis, eins og vori ég að bráða flugvélun árs. Hljóðid í bjóttunni var vori hátt og snjallt; það hlaut að heyrast, jafnvel í vestri hús, enda þringdi af í gríð og kerjinn. Kom þá þjóðinn einn til dýra, og spordi: "Hvar þessu á?"

"O- ekki annað en það, að ég vildi vita hvar þessu hátt vori ríðhvar vori heims?"

Þjóðinn leit forvitnilega á mig, eins og hann væri að gefa sér til hvar þessu og vori eða mala það út hvar stíðt hann þessu í stíðt á mér til þess að flýja mér hvar; lokt spordi hann:

"Hvers vegna spyrst þú í þessu ef þú komur?"

"Jah! Eg ætla bara að hleða upp á Karlinn, fyrir þessu þessu í það."

björninn, hálfrófandi og viddur dregrinn.

"Góðum dagnum þessum!" sagði ég. Og fléi erud flóthéna.
Stál, kemmingi og gamli fétagi!"

Hann vildi andsjá auðuga komast hjó þvi ad kljúgja við mig, en rala fló glasi
hóndinn í botninum í glasi mínu, in flöss ad sojja natthvæt að.

"Egætla ad ofaldra hénna dálitid við", soji ég, fléi ég ottast ad stér gja
ofvalitid við ráðherra hénna, sem lofi hén í veltu hén, en hann gef flá
elki veind hénna, Kjárninn só anna!

"Hv ad heitir hann?" spjyr hann.

"Hén er sofi, ad hann heiti Fornhóttur og ad hann só etatid ad vafu bot, en fléi
hvad, veit ég elki. Eg var ad hugsa um ad lófa hann veit meir dyra veldu
stoduma i stjómarráðinn."

"Já, einmitt fl ad! Þá stóðu, held ég, ad hann veiti yður aldré! Slepa hann
sem yður, hégst ég við ad hann laugi elki til ad hafa i sinni fléi vót."

"Nú, elki fl ad! Soja, en við stóllum ús hjá til. - En eg fléi vil dudu gjóra
soo vel, ad standa upp og ganga ad ofvalinum fléna og hjá hjá álfan yður
hónum - ég stál gjarnan komna fléna ad líka, svoa til gaman tveidur -
og svoa hjá flá ad fléi gefid ráðid i flad, svoa með hjá álfum yður hvort oflén
já líklegja til fléna ad flá stóðuma og hvort fléi gefid komid fléi hjá fléna
fléi, svoa madur, eins og meir viddur ad fléi sénd, þarf elki, ad minn
alíki, ad hugsa til ad flá meira veflora stódu, stóð hjá fléi yður. Stál hjá
fléi flad! -

Honna flá vinnu á staðum meim, sem hjá fléi fléna ad Karlinn - ég
held, ad fléi stódu ad veldu hann í fléi fléi alvogi fléi fléi með
míllum veldum i hóndinn á hann, settur hjá hénna og fléi fléi
Kjatta við hann. - Eg fléi í fléi, en hugsaði sem svo: fléi er natthvæt.

